

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Alžbety Dariny Michalkovej a prof. JUDr. Petra Blaha, CSc. v disciplinárnej veci proti JUDr. [REDAKOVANÉ], sudkyňi Krajského súdu [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej JUDr. [REDAKOVANÉ], advokátkou, Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 15/04 zo dňa 18. marca 2005 rozhodol

takto:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a**.

Podľa § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne odvolací disciplinárny senát samostatným rozhodnutím.

Odôvodnenie:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd rozhodnutím napadnutým odvolaním JUDr. [REDAKOVANÉ], sudkyňu Krajského súdu [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o sudcoch) oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch v znení účinnom do 31. októbra 2003, ktorého sa mala dopustiť tak, že

1. v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ] vedenej na Krajskom súde [REDAKOVANÉ] pod č.k. [REDAKOVANÉ] uznesením zo dňa 11. decembra 2002, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu, ustanovila do konkurzného konania, bez žiadosti o pridelenie správcu, osobitných správcov konkurznej podstaty: [REDAKOVANÉ]

Bratislava pre odbor správy majetku a prevádzkovania podniku po vyhlásení konkurzu, [redacted] pre odbor inventarizácie a oceňovania majetku, [redacted] pre odbor speňažovania majetku a vymáhania pohľadávok, pričom z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že súd ustanovil osobitných správcoch konkurznej podstaty po zvážení návrhov veriteľov [redacted] Bratislava a na základe návrhu [redacted] ako najväčšieho veriteľa,

2. v konkurznej veci úpadcu [redacted] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod č.k. 7 K 25/01, uznesením zo dňa 14. apríla 2003, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok úpadcu, ustanovila do konkurzného konania bez žiadosti o pridelenie správcu, osobitných správcoch konkurznej podstaty: [redacted] pre prevádzkovanie podniku, speňažovanie konkurznej podstaty, Mgr. [redacted] pre prípravu prieskumného pojednávania, vymáhanie pohľadávok, riešenie prípadných odporovateľných právnych úkonov úpadcu,

príčom osobitní správcovia konkurznej podstaty boli ustanovení do konkurzných konaní v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ako aj bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001, a teda sudkyňa zjavne porušila a nesplnila povinnosti sudcu, ktoré jej ukladajú zákonné ustanovenia a zároveň svojim správaním vzbudila oprávnenú pochybnosť o svedomitosti, nestrannosti pri rozhodovaní a o nezáujatosti voči účastníkom konania, pretože tieto skutky nie sú závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že sudkyňa JUDr. [redacted] v konkrétnych namietaných veciach rozhodovala ako zákonný sudca a to na základe svojho vlastného uváženia, pričom pri ustanovení osobitných správcoch do funkcie brala do úvahy vhodnosť a návrhy účastníkov konania – veriteľov. Postupovala tak bez toho, aby požiadala o súčinnosť správu súdu v zmysle Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu [redacted] zo dňa 11. októbra 2001. Za takejto dôkaznej situácie disciplinárny senát skúmal súladnosť postupu sudkyne so zákonom a dospel k záveru, že na zákonné rozhodnutie je nevyhnutné zisťovať v rámci riešenia prejudiciálnej otázky aj otázku súladnosti podzákonnej normy - vyhlášky ministra spravodlivosti č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní so samotným Zákom o konkurze a vyrovnaní. V danej veci disciplinárny senát zaujal názor, že neprichádza do úvahy prerušenie konania podľa § 224 ods. 5 Trestného poriadku alebo podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Takémuto záveru nasvedčuje konanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu v disciplinárnej veci sp.zn. 1 Dso 1/2001, v ktorom podľa § 150 ods. 2 Zákona o sudcoch s použitím § 224 ods. 5 Trestného poriadku bolo prerušené disciplinárne konanie a súčasne bol podaný na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade § 151 ods. 10 v spojení s § 118 Zákona o sudcoch s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením

zo dňa 4. marca 2002 sp. zn. PL. ÚS 7/02 rozhodol tak, že návrh odmietol ako podaný neoprávnenou osobou, pretože disciplinárny súd nie je všeobecným súdom, vykonáva len disciplinárnu právomoc a ako taký nie je oprávnený v zmysle čl. 130 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom, keďže takýto procesný úkon mu neumožňuje § 125 Zákona o sudcoch. Vzhľadom na takýto záver ústavného súdu musel disciplinárny senát zaujať právne závery v otázke súladnosti niektorých ustanovení podzákonnej normy so zákonom sám. V zmysle § 8 ods. 1 ZKV sa správca podstaty vyberá zo zoznamu správcov, ktorý vedie súd príslušný na konanie. Výber osoby konkurzného správcu sa uskutočňuje rozhodnutím súdu a to ustanovením za správcu (§ 167 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 66e ZKV). Kto zo sudcov príslušného súdu vydá rozhodnutie o ustanovení konkurzného správcu, stanovuje rozvrh práce toho-ktorého súdu. V danej veci mal disciplinárny senát za nesporné, že konania vo veciach, ktoré sú kladené sudkyňi za vinu, boli rozvrhom práce zverené disciplinárne stíhanej sudkyňi, ktorá v súlade s § 8 ods. 1 ZKV vydala rozhodnutie, ktorým ustanovila konkrétne osoby riadne zapísané do zoznamu správcov konkurznej podstaty do funkcie osobitných správcov. Vydanie takýchto rozhodnutí o ustanovení do funkcie osobitného správcu preto nemôže samo osebe byť porušením ustanovení, ktorých naplnenia sa navrhovateľ dovoľáva. Ani gramatickým ani logickým výkladom ustanovenia § 8 ods. 1 ZKV nemožno vyvodit' akékoľvek porušenie povinnosti konajúcej sudkyne, vyplývajúce z vyššie citovaného ustanovenia, teda nemožno v danom prípade uvažovať o svojvôli sudkyne, práve naopak, sudkyňa jednoznačne aplikovala platný zákon, a to plne v súlade s jeho účelom. Disciplinárny senát preto ďalej skúmal možný protiprávny postup zo strany sudkyne v časti návrhu, ktorá sa týkala údajného porušenia vyhlášky ministra spravodlivosti č. 493/1991 Zb. Vyhláška ako vykonávací predpis bola vydaná na základe § 71 ZKV, podľa ktorého Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vydá všeobecný záväzný právny predpis, v ktorom ustanoví podľa písmena c) podrobnosti o zoznamoch správcov, predbežných správcov, osobitných správcov, vyrovnacích správcov, zástupcov správcu a rozhodne o ich odmene v konkurznom a vyrovnacom konaní. Disciplinárny senát vykladal citované ustanovenie gramatickým, logickým, teleologickým a systematickým výkladom, pričom prihliadal na zásadu ústavnej konformity a dospel k záveru, že citovaná vyhláška ministerstva spravodlivosti č. 493/1991 Zb. je vo viacerých ustanoveniach § 11 v rozpore so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), ktorý jednoznačne vymedzuje rozhodovaciu právomoc zákonného sudcu v otázke výberu správcu konkurznej podstaty a osobitného správcu zo zoznamu správcov a neexistujú zákonné podmienky na obmedzenie nezávislosti sudcu v prípade rozhodovania podľa zákona. Zo zmocňovacieho ustanovenia ZKV vôbec nevyplýva zmocnenie zákona na vydanie vykonávacieho predpisu, ktoré by umožňovalo vykonávacím predpisom upraviť aj samotný spôsob výberu správcov, predbežných správcov a osobitných správcov. Ak teda vykonávací predpis v ustanovení § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. upravil spôsob výberu osobitných správcov, v tejto časti je právna úprava vydaná jednoznačne nad rámec zmocnenia, a preto ako taká nemohla zaväzovať sudkyňu bez toho, aby ona sama takýmto postupom porušila svoje základné povinnosti sudcu a porušila pri tom zákon. Z toho dôvodu jej nerešpektovanie nemôže v žiadnom prípade zakladať disciplinárne previnenie. Nemožno súhlasiť so závermi navrhovateľa, že sudkyňa spôsobom výberu osobitných správcov porušila ustanovenie § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len vyhlášky). Disciplinárny senát

nakoniec skúmal, či sa sudkyňa dopustila svojím postupom porušenia Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. októbra 2001. Dospel pritom k jednoznačnému záveru, že disciplinárne stíhaná sudkyňa sa nemohla dopustiť disciplinárneho previnenia ani z dôvodu, že pri výbere osobitných správcov sa neriadila Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001, nakoľko toto opatrenie bolo vydané za účelom realizácie ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky, ktoré disciplinárny senát vyhodnotil ako odporujúce zákonu. Disciplinárny senát nakoniec ustálil, že postup sudkyne JUDr. [REDAKOVANÉ] pri ustanovovaní osobitných správcov nie je možné kvalifikovať ako svojvoľné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 116 ods. 2 písm. f) Zákona o sudcoch. Poukázal na čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 a zákonom. Citované ustanovenie ústavy je garantom nezávislosti rozhodovania sudcov. Súd je teda pri rozhodovaní viazaný len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 a zákonom. Medzinárodnou zmluvou v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky je zmluva o ľudských právach a základných slobodných právach, ktorej je priznaná prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Z čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo i povinnosť sudcu vykladať zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia, nezávisle a nestranné (časť sľubu sudcu). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri výklade čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že pre splnenie podmienky nezávislosti súdu je nevyhnutné aj to, aby súd mohol oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku bez toho, aby mal akýkoľvek záväzok voči stranám a verejným orgánom. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o sudcoch je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch za rozhodnutie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku funkcie. Uvedenú úpravu nezávislosti a nestrannosti súdu, práv a povinností sudcu je nutné zohľadňovať v disciplinárnom konaní aj pri výklade pojmu „svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, ...“. Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutia o ustanovení osobitných správcov v daných veciach považovať za svojvoľné rozhodnutie sudkyne, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku. Na základe toho dospel disciplinárny súd k jednomyseľnému záveru, že navrhovateľom označené skutky nie sú závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením a preto sudkyňu JUDr. [REDAKOVANÉ] spod návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch oslobodil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ – minister spravodlivosti Slovenskej republiky, s rozhodnutím disciplinárneho súdu sa v celom rozsahu nestotožnil, pretože právne závery prvostupňového disciplinárneho súdu nie sú správne. Disciplinárny senát mal za preukázané, že sudkyňa ustanovila do funkcie osobitných správcov v konkrétnych konkurzných veciach na základe svojho vlastného uváženia, berúc do úvahy návrhy účastníkov konania – veriteľov. Postupovala tak bez toho, aby požiadala o súčinnosť správu súdov. Nepostupovala teda podľa príslušných ustanovení vyhlášky, ako aj v zmysle Opatrenia č. 9 predsedníčky súdu. Disciplinárny senát preto skúmal súladnosť postupu sudkyne so zákonom, pričom s poukazom na uznesenie Ústavného súdu

Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 7/02 zo dňa 4. marca 2002 neprichádzalo do úvahy prerušenie konania, preto disciplinárny senát sám skúmal súlad § 11 vyhlášky so ZKV a skonštatoval, že nerešpektovanie príslušných ustanovení vyhlášky disciplinárne obvinenou sudkyňou nemôže v žiadnom prípade zakladať jej disciplinárne previnenie a na základe uvedeného sudkyňu JUDr. [REDAKOVANÉ] oslobodil. Navrhovateľ – odvolateľ vyslovil názor, že disciplinárny senát takýmto rozhodovaním prekročil svoje právomoci a úplne v rozpore s právnym poriadkom vstúpil do právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorú mu priznáva čl. 125 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, na základe ktorého môže jedine ústavný súd rozhodovať o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných predpisov, ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a so zákonmi. Rozhodnutie disciplinárneho súdu je preto v priamom rozpore s čl. 125 ústavy a nemá oporu v právnom poriadku, ani v právnej teórii a ako také odporuje základným ústavným princípom a právnym zásadám platným v práve Slovenskej republiky. Disciplinárny súd na takéto konanie neoprávňuje žiadny platný právny predpis a to ani uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 7/02 zo 4. marca 2002, ktoré uznesenie nespĺnomocňuje ani neoprávňuje disciplinárny súd vytvoriť si o súladnosti právnych predpisov vlastný právny záver. Platný právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje priamo súdom, aby v rámci svojej rozhodovacej činnosti rozhodovali o súladnosti právnych predpisov. Takúto právomoc v zmysle už vyššie uvedeného má výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti. Uvedený právny záver je okrem iného aj obsahom uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 14/96 z 18. decembra 1996. Navrhovateľ dal do pozornosti tú skutočnosť, že od 6. novembra 2001 je na ústavnom súde návrh poslancov Národnej rady Slovenskej republiky o vyslovenie protiústavnosti a protizákonnosti niektorých ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., o ktorom ústavný súd doposiaľ nerozhodol a nevyužil ani možnosť, ktorú mu dáva čl. 125 ods. 2 ústavy, teda nepozastavil účinnosť napadnutých častí, prípadne niektorých ustanovení právnych predpisov, ak by ich ďalšie uplatňovanie ohrozovalo základné práva a slobody, alebo ak by hrozila značná hospodárska škoda alebo iný závažný nenapraviteľný následok. Disciplinárny senát preto nemohol pri svojom rozhodovaní o disciplinárnych previneniach obvinenej sudkyne vychádzať z neplatnosti uvedenej vyhlášky a už vôbec nemohol o jej neplatnosti rozhodnúť. Pri aplikácii príslušných ustanovení ZKV teda nemožno vzhľadom na ustanovenie § 71 opomenúť a celkom odhliadnuť od ustanovení platného vykonávacieho všeobecne záväzného právneho predpisu, vydaného na základe splnomocnenia zákona. Takéto konanie je potom v rozpore nielen s ustanoveniami podzákonného právneho predpisu, ale aj s ustanoveniami zákona, ktoré tento podzákonný právny predpis vykonáva. Ak súd dôjde k záveru, že podzákonný predpis nie je v súlade so zákonom či ústavou, nepriznáva mu ústava ani zákon možnosť samostatne rozhodnúť o nepoužiteľnosti podzákonného predpisu, ale mu prikazuje obrátiť sa s danou otázkou na ústavný súd. V opačnom prípade podzákonný predpis v danom spore aplikuje. Poukázal na to, že disciplinárny senát sa nezaoberal skutočnosťou, že JUDr. [REDAKOVANÉ] v konkurznej veci [REDAKOVANÉ] a, ktorý je v obchodno-ustanovila za osobitného správcu JUDr. [REDAKOVANÉ], ktorý je v obchodno-podnikateľskom vzťahu s jej rodinnými príslušníkmi, a to konkrétne s jej manželom [REDAKOVANÉ]

Poukázal ďalej na predložené závažné skutočnosti v prípade úpadcu [redacted], kde boli netransparentne, v rozpore s právnymi predpismi ako aj nerešpektovaním Opatrenia č. 9 za osobitných správcov konkurznej podstaty ustanovení Ing. [redacted] a Mgr. [redacted]. Osoba [redacted] sa v konkurznom spise úpadcu [redacted] objavuje ešte pred vyhlásením konkurzu a to v súvislosti s návrhom spoločnosti, [redacted], [redacted] zastúpená práve [redacted] v konaní proti [redacted] o vydanie predbežného opatrenia, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod spisovou značkou 34 NcCb 503/01. Sudkyňa [redacted] mala teda priamo z konkurzného spisu vedomosť o tom, že [redacted] ako právny zástupca spoločnosti [redacted], nespĺňa predpoklad nepredpojatej fyzickej osoby v zmysle § 8 ods. 1 tretia veta Zákona o konkurze a vyrovnaní vo vzťahu k [redacted], napriek tomu ho, v rozpore s právnymi predpismi, ustanovila za osobitného [redacted]. Uvedeným konaním hrubo porušila povinnosť, ktorá jej ako konajúcej sudkyňi vyplýva z uvedeného zákonného ustanovenia. Poukázal ďalej na existenciu úradného záznamu sudkyne JUDr. [redacted] zo dňa 25. novembra 2002, obsahom ktorého je oznámenie Tobiáša Loyku zo dňa 21. novembra 2002, v ktorom sudkyňa okrem iného uviedla, že zo strany úpadcu za asistencie [redacted] – právneho zástupcu dlžníka sa na ňu chystajú našiť, že za vyhlásenie konkurzu zobrala úplatok. ...Chcú na ňu narafičiť, že zobrala úplatok 5 miliónov Sk za vyhlásenie konkurzu od skupiny [redacted] pretože chcú ovládnuť [redacted] a ona je ich človek... Dňa 17. decembra 2002 bolo predsedníčkou súdu na základe uvedeného úradného záznamu vypracované trestné oznámenie, na základe ktorého orgány činné v trestnom konaní začali vo veci konať a požiadali predsedníčku krajského súdu o zbavenie mlčanlivosti sudkyne JUDr. [redacted] v tejto veci, avšak sudkyňa k tomu odmietla dať súhlas, čo malo za následok, že vyšetrojúci policajný orgán konanie odmietol. V tejto súvislosti je takéto konanie sudkyne podozrivé, pretože svojim odmietnutím byť zbavená mlčanlivosti znemožnila v uvedenej veci vyšetrovanie, ktoré sama podnietila. Po niekoľkých mesiacoch po uvedených udalostiach bol dňa 14. apríla 2003 uznesením sudkyne vo veci vyhlásený konkurz a za osobitných správcov boli protiprávne ustanovení [redacted]. [redacted] pričom obaja majú prepojenie na obe podnikateľské skupiny uvádzané v úradnom zázname konajúcej sudkyne, teda na [redacted]. Uvedené skutočnosti boli disciplinárnemu senátu preukázané predloženými výpismi obchodných spoločností z obchodného registra na internete, v ktorých osoba Ing. [redacted] priamo podniká s jednotlivými osobami zo spoločnosti Istrokapitál, a.s. a prepojenie osoby [redacted] prostredníctvom svojich partnerov z advokátskej kancelárie [redacted], konkrétne JUDr. [redacted], čo zase potvrdzujú disciplinárnemu senátu predložené výpisy z aktuálneho zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory, ktorí spoločne podnikajú s jednotlivými osobami zo spoločnosti [redacted]. Všetky uvedené fakty a udalosti nepochybne dosvedčujú, že disciplinárne obvinená sudkyňa predmetnú konkurznú vec nezvládla, nekonala nestranným nezaujatým spôsobom, ako jej to ukladá zákon, ale bola pri svojej rozhodovacej činnosti ovplyvnená záujmovými skupinami, v prospech ktorých zámerne netransparentne a protiprávne konala. V oboch uvedených konkurzných veciach prebieha trestné konanie podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku, preto disciplinárne obvinená sudkyňa svojím postupom pri ustanovovaní osobitných správcov konala v rozpore s § 8 ods. 1 v spojení s § 71

Zákona o konkurze a vyrovnání a v rozpore s § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ako aj v rozpore s Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001 a zavinene tak porušila a nespĺnila povinnosti, ktoré jej ukladajú citované ustanovenia. Zároveň svojim správaním vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti, nestrannosti pri rozhodovaní a o nezaujatosti voči účastníkom konania. Preto dospel k záveru, že v danom prípade disciplinárne obvinená sudkyňa naplnila pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia a preto žiadal, aby odvolací disciplinárny senát rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu zrušil a sám rozhodol v zmysle predloženého návrhu na začatie disciplinárneho konania z 3. júna 2004.

Disciplinárne stíhaná sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ] sa k odvolaniu navrhovateľa písomne vyjadrila. V súvislosti s porušením ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. poukázala na rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu v inej veci – 1 Dso 16/04, kde sa odvolací disciplinárny súd priklonil k záveru, že otázku neplatnosti vykonávacieho predpisu má právo posúdiť sám disciplinárny súd s poukazom na to, že ústavný súd podanie disciplinárneho návrhu považoval za podanie neoprávnenou osobou, preto disciplinárny súd nemá možnosť riešiť vec inak. Preto zostáva faktom, že ustanovenie § 11 ods. 3, ktoré upravuje spôsob výberu osobitných správcov, je vydané nad rámec zmocnenia, vyplývajúceho z § 71 Zákona o konkurze a vyrovnání, ide preto o neplatnú právnu úpravu, ktorá nezaväzovala sudcu povinnosťou riadiť sa ňou. Z toho dôvodu jej nerešpektovanie nemôže zakladať disciplinárne previnenie. Obdobne je potrebné posudzovať disciplinárne previnenie v súvislosti s Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave. V danom prípade neprichádzalo do úvahy prerušenie konania podľa § 224 ods. 5 Trestného poriadku alebo § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 7/02 zo dňa 4. marca 2002. Preto taký postup, pokiaľ disciplinárne stíhaný sudca ustanovil osobitného správcu konkurznej podstaty na základe vlastného výberu bez toho, aby požiadal o súčinnosť správu súdu, nie je možné preto kvalifikovať ako svojvoľné rozhodnutie v zmysle § 116 ods. 2 písm. f) Zákona o súdoch a sudcoch. Čo sa týka poukazu navrhovateľa na vzťah sudkyne s osobami správcov v prípade úpadcu [REDAKOVANÉ] ktoré odvolateľ uvádza, sudkyňa poskytla vo veci svoje stanovisko a poukazuje na to, že výpisy z obchodného registra nemajú žiadnu dôkaznú hodnotu, nakoľko z nich nevyplýva vzťah uvedených spoločností či osôb k prejednávaným veciam, nie sú účastníkmi konkurzných konaní, a to ani ako navrhovateľa ani ako konkurzní veritelia. K tvrdeniam o údajnom prepojení osoby JUDr. [REDAKOVANÉ] s manželom obvinenej sudkyne, či inými rodinnými príslušníkmi, poukázala na písomné vyjadrenie z 28. októbra 2004 a zo 7. januára 2005. Poukázala ďalej na to, že osobu [REDAKOVANÉ] spolu s ďalšími osobitnými správcami navrhla ustanoviť [REDAKOVANÉ] vo svojom návrhu zo dňa 6. novembra 2002 (č.l. 206 pripojeného spisu 9 K 78/02). O vzťahu k osobe [REDAKOVANÉ] ktorý bol ustanovený do funkcie osobitného správcu v konaní vedenom pod č.k. 7 K 25/01 uviedla, že tento nebol v právnom vzťahu so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] v konkurznom konaní. V čase, keď sudkyňa rozhodla o ustanovení osobitného správcu, nebola spoločnosť [REDAKOVANÉ] účastníkom konkurzného konania. V predmetnom spise nie je žiaden procesný úkon, ktorým by bola uplatnená námietka spochybňujúca predpojatosť ustanoveného správcu. Poukázala na to, že výber osôb osobitných správcov vo veci konkurzného konania 7 K 25/01 bol vecne a procesne správny, čo potvrdzujú aj správy o [REDAKOVANÉ]

a osobitných správcov (č.l. 492-494, 536-537 z 10. novembra 2003). Vo veci osoby pána [REDAKOVANÉ] spisala úradný záznam, v ktorom uvádzala fakty a svoj následný postup považuje za vecne správny, pretože využila svoje ústavné právo v záujme ochrany práv svojej rodiny a detí, keď nedala súhlas na zbavenie mlčanlivosti. K zdokumentovaniu postupu pána [REDAKOVANÉ] formou úradného záznamu poskytla dostatok dôkazov, aby orgány činné v trestnom konaní mohli vykonávať procesné úkony. Mala za to, že v priebehu dokazovania v disciplinárnej veci bolo dostatočným spôsobom preukázané, že všetky tvrdenia navrhovateľa, t.j. odvolateľa, sa nezakladajú na skutkových zisteniach, ktoré by mali oporu v právnych predpisoch, naopak, ide o tvrdenia, ktoré závažným spôsobom zasahujú do rozhodovacej právomoci súdu a sudcu. Preto žiadala rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

Druhým vo veci vydaným rozhodnutím č.k. 2 Ds 15/04 zo dňa 11. mája 2005 prvostupňový disciplinárny súd podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch priznal disciplinárne stíhanej sudkyňi náhradu trov konania v sume 6976,- Sk, ktorú je povinná [REDAKOVANÉ] zaplatiť k rukám JUDr. [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že v disciplinárnom konaní sa disciplinárne stíhaná sudkyňa bránila za pomoci obhajkyne. V konaní bola úspešná, preto jej disciplinárny súd priznal náhradu trov konania účelne vynaložených na jej obhajobu v celkovej sume 6976,- Sk a priznal jej náhradu za 4 právne úkony po 907,- Sk, čo po zaokrúhlení (§ 25) predstavuje sumu 3630,- Sk, 4 x režijný paušál po 136,- Sk, t. j. 544,- Sk, čo je spolu 4174,- Sk. Ďalej bola priznaná náhrada podľa § 12 ods. 3 písm. a) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinne od 1. januára 2005 a to 2 právne úkony po 1251,- Sk, 2 x režijný paušál po 150,- Sk, spolu vo výške 2802,- Sk (účasť na ústnych pojednávaníach v dňoch 28. januára 2005 a 18. marca 2005). Náhradu trov konania celkom 6976,- Sk je Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky povinná zaplatiť k rukám obhajkyne sudkyne do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Svoje odvolanie zdôvodnil skutočnosťou, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu zo dňa 18. marca 2005 č.k. 2 Ds 15/04 podal odvolanie. Preto nepovažuje za správne rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu o priznanej odmene disciplinárne stíhanej sudkyňi.

Disciplinárne stíhaná sudkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie zo dňa 11. mája 2005 o priznaní účelne vynaložených nákladov na jej obhajobu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát preskúmal odvolaniami napadnuté rozhodnutia disciplinárneho súdu z 18. marca 2005 a 11. mája 2005 a to v zmysle § 131 ods. 3 Zákona o sudcoch ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť, lebo rozhodnutia disciplinárneho súdu sú vecne správne.

Predmetom tohto konania bol návrh navrhovateľa na začatie disciplinárneho konania voči disciplinárne stíhanej sudkyňi podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. októbra 2003 a návrh na uloženie disciplinárneho opatrenia podľa § 117 ods. 3 písm. b) citovaného zákona a to preloženie na súd nižšieho stupňa. Podstatou tohto návrhu bol poukaz navrhovateľa na porušenie § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. i rozpor s Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001, pretože sudkyňa nepredložila písomnú žiadosť na príslušnom tlačive na pridelenie ustanovovaných správcov podľa vzorového tlačiva, ktoré správanie vzbudzuje oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti a nestrannosti pri rozhodovaní a nezaujatosti voči účastníkom konania. Z tohto postupu mal navrhovateľ za zrejmé, že osobitných správcov konkurzných podstát si vybrala sama (resp. na návrh veriteľa pred vyhlásením konkurzu) a ustanovila ich do konania mimo poradia ich zápisu v zozname.

Úvodom treba poznamenať, že konanie, ktoré sa sudkyňi kladie za vinu, treba posudzovať podľa právneho stavu ku dňu, kedy ku konaniu došlo, t.j. ku dňu vydania rozhodnutí o ustanovení osobitných správcov.

Podľa § 116 ods. 1 Zákona o sudcoch v znení účinnom do 31. októbra 2003 disciplinárnym previnením bolo zavinené nespĺnenie alebo porušenie povinnosti sudcu, správanie ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti sudcu, o svedomitosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní, o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a o úsilí ukončiť súdne konanie spravodlivo a bez zbytočných prietahov. Za disciplinárne previnenie sa považovalo aj nepreukázanie požadovaných výsledkov podľa zásad hodnotenia sudcov schválených podľa osobitného predpisu na základe hodnotenia práce sudcu a úmyselné uvedenie nepravdivých údajov alebo nesprávnych údajov v majetkovom priznaní alebo v čestnom vyhlásení podľa § 32.

Závažným disciplinárnym previnením v zmysle § 116 ods. 2 bolo vedomé porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato. Konanie uvedené v ods. 1 bolo závažným disciplinárnym previnením, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prítiažujúce okolnosti bola jeho škodlivosť zvýšená.

Skutková podstata závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 zákona si vyžaduje pre možnosť konštatácie, že sudca sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia jeho svojvoľné rozhodnutie, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, pričom takýmto rozhodnutím sudca spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok. V disciplinárnom konaní bolo potom potrebné posúdiť svojvoľu disciplinárne stíhanej sudkyne pri rozhodovaní, ktorá je zjavne výsledkom nerešpektovania právnych predpisov, je s nimi v rozpore a súčasne skúmať následok tohto konania, t.j. či takýmto rozhodnutím sudca spôsobil značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Prvostupňový disciplinárny senát neuznal sudkyňu za vinnú z namietaného disciplinárneho previnenia, pretože nepovažoval postup sudkyne pri stanovovaní

správcoi konkurznej podstaty, resp. osobitných správcoi konkurznej podstaty v namietaných veciach za svojvoľné rozhodnutie, nemajúce oporu v právnom poriadku, pretože výkladom skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia mal preukázané, že disciplinárne stíhaná sudkyňa sa tohto nedopustila a to preto, že ustanovenie § 71 Zákona o konkurze a vyrovnaní zmocnilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na vydanie podrobností o zoznamoch správcoi, predbežných správcoi, osobitných správcoi, vyrovnacích správcoi, zástupcoi správcoi a o ich odmene v konkurznom a vyrovnacom konaní (okrem iného), pričom § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. upravil spôsob výberu osobitných správcoi a v tejto časti je právna úprava jednoznačne nad rámec zmocnenia, a preto ako taká nemôže byť právne účinná a sudkyňu nezaväzovala bez toho, aby ona sama takýmto postupom porušila svoje základné povinnosti sudcu a porušila pritom zákon.

Výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripustiť zásah do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudcu. Disciplinárny súd je oprávnený uznať disciplinárne stíhaného sudcu za vinného len z takého disciplinárneho previnenia alebo závažného disciplinárneho zavinenia, ktoré naplnilo pojmové znaky uvedené v zákone. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu pri konaní a rozhodovaní vo veciach, teda jeho zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Disciplinárny súd v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. marca 2002 sp. zn. PL. ÚS 7/02 nie je totiž súčasťou všeobecného súdnictva a jeho poslaním v rámci disciplinárneho konania je pôsobiť najmä výchovne, niekedy až represívne na sudcovský zbor za účelom plnenia si povinností uložených zákonom. Disciplinárny súd k tomu nepristúpi pri každom porušení povinnosti sudcu, ale až potom, ako porušenie povinnosti sudcu dosiahlo istú intenzitu a obsahovo – materiálne naplnilo pojmové znaky disciplinárneho previnenia.

Z povahy disciplinárneho previnenia pritom vyplýva, že ide o protispoločenský delikt nižšej závažnosti než je trestný čin. Pri výklade pojmov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia je potrebné aplikovať pravidlá výkladu trestnoprávnej normy (jazykový, logický, systematický, historický, doslovný, extenzívny, reštriktívny a nasl.). Pojem „svojvoľné“ rozhodnutie zákonodarca bližšie nedefinuje. Preto si ho disciplinárny súd musí objasniť v rámci svojej rozhodovacej právomoci sám za pomoci pravidiel výkladu. Z gramatického hľadiska sú jeho synonymom slová, nedisciplinovaný, nespútaný, rozmarný, toto správanie charakterizuje osobu, ktorá koná tak, ako sa jej zachce – svojvoľne, bez ohľadu na okolnosti. Pod pojmom „zjavný“ možno ako synonymá uviesť evidentný, viditeľný, zrejмый, očividný, zreteľný, nepochybný. Pri aplikácii pravidiel logického výkladu nie je naplnená skutková podstata pri každom svojvoľnom rozhodnutí, ale len pri ktorom je očividné (zreteľné), že nemá oporu v právnom poriadku. O svojvoľné rozhodnutie nepôjde v prípadoch, ak sudca aplikuje právo v rámci stanovených procesných a výkladových pravidiel, aj keby bol výklad vecne nesprávny. Stotožnenie pojmu „svojvoľné rozhodnutie“ s pojmom „nesprávny výklad“ pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu by znamenalo nepripustný zásah do nezávislého a nestranného rozhodovania súdu garantovaného medzinárodnými dohovormi, ústavou i Zákonom o sudcoch a prísediacich (nerešpektovanie práva súdu oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku). Názorom sudcu, ktorý nemá oporu v zákone, je názor, ktorý zákon popiera, alebo sa natoľko odchyľuje od právnej

úpravy, že popiera účel a význam právnej úpravy. Pri výklade normy je prípustné vychádzať z názorov publikovaných v právnickej literatúre. V súvislosti s problémami aplikačnej praxe si sudca môže utvoriť svoj vlastný slobodný názor na riešenie prípadných problémov pri aplikácii určitého právneho predpisu, pričom publikovaná právnická literatúra by mu mohla pri výklade príslušnej právnej normy napomôcť, i keď nie je záväzná. V rozhodnutiach sa ale sudca môže na ňu odvolať a poukázať na ňu v podrobnostiach. Citovaná právnická literatúra je cenným zdrojom informácií pre sudcu, najmä v prípadoch problémov v aplikačnej praxi, príp. pri nejednotnom výklade istej právnej normy, a tak mu napomáha prekonávať problémy pri aplikácii právnych predpisov.

Podľa čl. 144 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis odporuje zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky je preň i pre ostatné súdy záväzný.

Obrana disciplinárne stihanej sudkyne, že nebola viazaná postupom stanoveným v § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. pre jej rozpor so zákonom nie je právne relevantná. Odvolací disciplinárny senát na rozdiel od prvostupňového disciplinárneho senátu má za to, že vyhláška je všeobecne záväzný právny predpis, ktorým je sudca v zmysle § 144 ústavy viazaný, a pokiaľ zistí rozpor všeobecne záväzného právneho predpisu so zákonom, ako sa v danom prípade domnievala sudkyňa, že všeobecne záväzný právny predpis bol vydaný nad rámec zmocnenia vyplývajúceho z § 71 Zákona o konkurze a vyrovnaní, nemala sa od jeho aplikácie pri rozhodovaní odchyliť, ale mala konanie podľa § 109 O.s.p. prerušiť a požiadať o vyslovenie súladu všeobecne záväzného právneho predpisu so zákonom ústavný súd. Preto nie je možné súhlasiť s názorom, že sudca pri svojom rozhodovaní sám zvažuje súladnosť zákonov i súladnosť všeobecne záväzných právnych predpisov so zákonom a pokiaľ nesúlad zistí, všeobecne záväzný právny predpis aplikovať jednoducho nebude.

Napriek tomuto konštatovaniu odvolací disciplinárny senát nezistil dôvody pre to, aby uznal disciplinárne stihanú sudkyňu za vinnú z namietaného disciplinárneho previnenia.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje neustranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch za rozhodnutie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku funkcie.

Disciplinárny súd nie je súdom všeobecným, a preto nemôže zasahovať do rozhodovacej činnosti sudkyne, ktorá je vyjadrením jej slobodného názoru a výsledkom jej rozhodovacej právomoci. I keď sudkyňa nerozhodla tak, ako jej to ukladal všeobecne záväzný vykonávací predpis, v danej veci ide o rozhodovaciu činnosť súdu vykonávanú v rámci jeho právomoci, pričom sudkyňa v daných veciach konala a rozhodovala ako prvostupňový všeobecný súd a dotknutí účastníci konania, ktorým boli namietané rozhodnutia doručené, mali právo podať voči nim opravný

prostriedok, pokiaľ by s rozhodnutím súdu neboli spokojní, príp. pokiaľ by namietali porušenie zákona či vykonávacieho predpisu súdu pri rozhodovaní. Správnosť postupu sudcu potom riadnym procesným postupom posúdi odvolací súd. V danom prípade tento postup aplikovaný nebol, pretože účastníci konania boli s rozhodnutím prvostupňového súdu – s rozhodnutím disciplinárne stíhanej sudkyne spokojní, žiadne vecné ani procesné pochybenia nenamietali. Jediným zákonom stanoveným procesným postupom na nápravu vydaného rozhodnutia je riadny či mimoriadny opravný prostriedok. Účastníci majú právo tento využiť a tak dosiahnuť nápravu prípadného nesprávneho a nezákonného rozhodnutia. Táto možnosť bola daná i účastníkom konania v daných konkurzných konaniach, ktorí mohli apelovať na to, že sudkyňa nedodrжала postup stanovený vykonávacím predpisom.

Úlohou disciplinárneho súdu je nielen zistiť rozhodné skutkové okolnosti a urobiť záver o tom, či tieto okolnosti napĺňajú formálne znaky disciplinárneho previnenia, ale disciplinárny súd sa musí vysporiadať aj s otázkou, či je daná aj určitá materiálna podmienka disciplinárneho previnenia, teda je potrebné prihliadnuť k okolnostiam, ktoré charakterizujú spáchaný skutok, mieru zavinenia, okolnosti prípadu, či osobu disciplinárne stíhaného sudcu a majú tak podstatný význam pre zistenie, či formálne porušenie povinnosti sudcu možno označiť za disciplinárne previnenie, závažné disciplinárne previnenie, príp. či ide o porušenie povinnosti, ktoré nedosahuje stupeň disciplinárneho previnenia.

V súlade s Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. ÚS 215/03-7 zo dňa 3. decembra 2003 o pochybení pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v tom prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Pri hodnotení konania sudkyne bolo potrebné zvažovať povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia alebo iné príťažujúce okolnosti v súvislosti so zvýšením škodlivosti tohto konania.

Materiálny znak disciplinárneho previnenia je zvýraznený najmä v § 116 ods. 2 druhá veta Zákona o sudcoch, podľa ktorého závažným disciplinárnym previnením je konanie sudcu, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti, je jeho škodlivosť zvýšená, z čoho možno vyvodiť záver, že vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na poľahčujúce okolnosti môže byť škodlivosť konania uvedeného v § 116 ods. 1 zákona znížená do takej miery, že vôbec nepôjde o disciplinárne previnenie, ale napr. o nedostatky v práci sudcu sa vyskytujúce. Disciplinárny súd ale môže ukladať disciplinárne opatrenie len za disciplinárne previnenia.

V danom disciplinárnom konaní považoval odvolací disciplinárny senát za správny záver prvostupňového disciplinárneho súdu, že sudkyňa sa nedopustila závažného disciplinárneho previnenia, resp. ani disciplinárneho previnenia. Odvolací disciplinárny senát vychádzal pritom zo záveru, že v danom prípade nebola pri aplikácii § 11 ods. 3 citovanej vyhlášky jednotná prax na súdoch a v súvislosti s ustanovovaním osobitných správcov do konania sa dávala prednosť ich odbornosti. Túto okolnosť nepochybne v konaní potvrdila svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že problematikou ustanovovania [REDAKOVANÉ]

osobitných správcoch sa sudcovia zaoberali na poradách a vytykali nedostatky v zoznamoch osobitných správcoch, ich odbornosti, spôsobe ich výberu a z pracovných porád vyplynul záver, že výber pri ustanovovaní správcoch bol ponechaný na rozhodovaní sudcu vo vzťahu k ustanovovaniu správcu a jeho odbornosti. Odvolací disciplinárny senát dospel k záveru, že navrhovateľovi sa nepodarilo, odhliadnuc od skutočnosti, že sudkyňa nerešpektovala všeobecne záväzný právny predpis, ktorému je povinný podriať sa i sudca, preukázať škodlivosť konania sudkyne. Nie je možné polemizovať o tom, že sudca je povinný všeobecne záväzný právny predpis aplikovať, alternatívne, ak sa domnieva, že nie je v súlade so zákonom, obrátiť sa s návrhom na vyslovenie nesúladu na ústavný súd. Avšak na to, aby disciplinárny súd konštatoval, že ide o disciplinárne previnenie, resp. o závažné disciplinárne previnenie je potrebné vzhľadom na povahu porušenej povinnosti i spôsob konania hľadať dôsledky, ktoré konanie sudcu vyvolalo a spôsobilo. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že disciplinárne stíhaná sudkyňa konala v súlade s aplikačnou praxou, ktorá sa pri stanovovaní osobitných správcoch medzi sudcami konkurzných súdov zaviedla ako jediná možnosť, pretože pri výbere osobitných správcoch sa uplatňovala predovšetkým ich odbornosť, nie poradie zápisu v zozname. Takto stanovená priorita odbornosti nebola samoúčelnou požiadavkou, pretože pokiaľ bol stanovený v konaní osobitný správca za určitým účelom, dôležité bolo to, aby bola naplnená odbornosť tohto správcu, aby bol odborne vybavený zodpovedať na stanovené odborné otázky, ktoré bolo potrebné jeho prácou vyriešiť, pričom pri rešpektovaní poradia zrejme nie vždy táto podmienka bola dodržaná. Sudkyňa sa teda odchyľila od všeobecne záväzného predpisu s úmyslom naplnenia účelu ustanovenia osobitného správcu v súlade so zákonom, vyberala ho prevažne v súvislosti s návrhom účastníka konania (veriteľov) a ako vyplýva z obsahov spisov (7 K 75/02, 7 K 25/01) osobitní správcovia neboli namietaní účastníkmi, nevykonávali svoju prácu nezodpovedne, neodborne, ktorá okolnosť napokon vyústila do konečného stavu veci tak, že v prípade [redacted] boli ustanovení osobitní správcovia na návrh najväčšieho veriteľa uznesením o vyhlásení konkurzu zo dňa 11. decembra 2002. Majetok úpadcu bol speňažovaný, bola zachovaná plná zamestnanosť vo výrobe, bol naplnený cieľ konkurzného konania, t. j. dosiahnutie pomerného uspokojenia veriteľov. V prípade [redacted] boli osobitní správcovia ustanovení uznesením o vyhlásení konkurzu zo dňa 20. júna 2003, voči ktorému zo strany úpadcu odvolanie podané nebolo. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie o vyhlásení konkurzu potvrdil.

Za významnú a dotvárajúcu problém v celej jeho šírke považoval odvolací disciplinárny senát tú skutočnosť, že v súvislosti s aplikáciou namietaného ustanovenia vykonávacieho predpisu vznikli pochybnosti i u odbornej verejnosti, o čom svedčí napokon i podanie poslancov Národnej rady Slovenskej republiky zo 6.11.2001, súčasťou ktorého podania je i namietaný nesúlad ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky, o ktorom ústavný súd doposiaľ nerozhodol. O problémoch aplikačnej praxe s § 11 ods. 3 vyhlášky svedčí i polemika právnickej verejnosti o dodržiavaní § 11 ods. 3 vyhlášky a jej príkladom je článok sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Milana Ďuricu uverejnený v Justičnej Revue č. 5/2000, ročník 54 s názvom „Ustanovenie a zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty“.

V danom prípade nebolo možné prehliadnúť to, že disciplinárne stíhaná sudkyňa nebola doposiaľ disciplinárne potrestaná, problémy s jej prácou či výkonnosťou zo strany správy súdu prednesené neboli, svojím konaním

a rozhodnutím v namietaných konkurzných veciach nespôsobilá žiadne obzvlášť závažné následky alebo škodu, naopak, ako bolo uvedené vyššie, konkurzné konania prebiehali v súlade so zákonom a zo strany účastníkov voči stanoveniu správco v a osobitných správco neboli vznesené žiadne výhrady. Stanovení správcovia si splnili svoje poslanie v súlade s účelom vyplývajúcim im zo zákona, a tak posudzujúc povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, priťažujúce či poľahčujúce okolnosti, škodlivosť prípadu, následky konania, odvolací disciplinárny senát v zhode s názorom prvostupňového disciplinárneho senátu má za to, že nejde o disciplinárne previnenie, ale o výsledok nejednotnej aplikačnej praxe § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. Ani odvolací disciplinárny senát nepovažoval namietané porušenie povinnosti sudkyne za závažné disciplinárne previnenie, resp. za disciplinárne previnenie, a preto pokiaľ bola sudkyňa spod návrhu oslobodená, v tejto veci bol postup prvostupňového disciplinárneho súdu správny, a preto odvolanie navrhovateľa nebolo dôvodné, a tak ho odvolací disciplinárny senát podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch zamietol.

Čo sa týka námietok odvolateľa v súvislosti s jeho tvrdením o prepojení obvinenej sudkyne s osobami osobitných správco v a príbuznými sudkyne, v tomto smere je potrebné vziať do úvahy obranu disciplinárne stíhanej sudkyne a konštatovať, že sudca nemá právo a často ani možnosť zasahovať do podnikateľských aktivít svojich príbuzných, napr. švagra, ba i manžela, a pokiaľ sa nepreukáže priama súvislosť medzi konaním a rozhodovaním sudcu a danou podnikateľskou aktivitou príbuzného sudcu, samotné domnienky nemajú mať žiadnu dôkaznú hodnotu. S poukazom na ďalšie okolnosti prípadu, v daných veciach osobitných správco v sudkyňa nevybrala podľa poradia v zozname, ale ako bolo uvedené vyššie, podľa odbornosti, svojich skúseností s výslednosťou ich práce, ich vzdelaním, zručnosťou i pracovnými skúsenosťami. V tejto súvislosti však odvolací disciplinárny senát poukazuje tiež na tú skutočnosť, že i keď sa prvostupňový disciplinárny súd s týmito okolnosťami vo svojom rozhodnutí nevyporiadal, uvádzané skutkové okolnosti nie sú súčasťou návrhu na začatie disciplinárneho konania, ale boli vznesené navrhovateľom až v jeho priebehu, t. j. na ústnom pojednávaní dňa 28. septembra 2004 (č.l. 33 spisu), teda dávno po uplynutí lehoty dvoch mesiacov na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 120 ds. 5 Zákona o sudcoch v znení do 31.10.2003, pričom skutkové a právne okolnosti o disciplinárnom previnení má obsahovať samotný návrh, ktorý možno za daných skutkových okolností rozvíjať, príp. dopĺňať, ale nie uvádzať nové – iné skutkové okolnosti, ako to uskutočnil v danom prípade navrhovateľ. Týmto neoprávnene rozšíril svoj návrh mimo rámec zákona, preto nebola zákonom daná možnosť za tieto sudkyňu uznať vinnou.

Za správne považuje odvolací disciplinárny senát rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu o priznaní náhrady účelne vynaložených trov priznaných právnej zástupkyne sudkyne rozhodnutím z 11. mája 2005, pri preskúmaní ktorého odvolací disciplinárny senát nezistil žiadne pochybenia. Preto bolo odvolanie navrhovateľa i voči tomuto rozhodnutiu zamietnuté.

O trovách tohto odvolacieho disciplinárneho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 28. novembra 2005

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: *[Handwritten signature]*